

Ali zbirate znamke?

Na svetu je mnogo zbiralcev znamk, tudi marsikateri »Zvončkar« je vmes. Vsi ti goje gotovo samo eno željo, da bi zbrali vse znamke sveta. Človek bi rekel, da to ni tako težko, ali...

Francoski filatelistični list (filatelija je tuje ime za zbiranje znamk) »L'Echo de la Timbrologie« prinaša zanimive podatke o tem, koliko vrst znamk je nekoč bilo in koliko jih je danes na svetu.

Poštna znamka se je prvič pojavila l. 1840.

Leta 1859. je štel celotni album poštних znamk vseh držav in vseh

vrednosti že več kakor 810 različnih poštних znamk.

Leta 1889. se je število dvignilo na 6740.

Toda znamk je bilo leto za letom vedno več in leta 1909. je bilo treba za popoln album že 14.200 znamk.

Danes je pa znamk še veliko več (najbolj je naraslo njihovo število po svetovni vojni, ko je nastalo nešteto novih držav). Po računu francoskih zbiralcev je bilo dosedaj tiskanih okoli 55.000 različnih vrst znamk v raznih državah.

Mislim, da ni nobenega med nami, ki bi mogel vse zbrati! K. S.

Trije kozli (Norveška pravljica)

Nekoč so živeli trije kozli, ki so si bili bratje. Namenjeni so bili na planino v gorovje, da bi si popravili zrahljano zdravje in zdebeli ob sočni gorski paši.

Pa so odkorakali. Spotoma pridejo do nekega vodopada, preko katerega je vodil most. Pod mostom pa je stanoval oduren spak, ki je imel oči velike kakor dva krožnika in nos dolg kakor ročaj metle.

Najmlajši kozel je šel naprej, bil je droben in nežen in zato je hotel priti prvi preko mosta.

»Rakrak, rakrak!« je ropotalo v mostu.

»Kdo koraca po moji strehi?« zavpije spak.

»Jaz sem,« pravi kozlič, ki je imel visok, prijeten glasek, »jaz sem, najmanjši kozel, grem na planino, da se zdebelim.«

»Požrem te!« zarjove spak, »zakaj pošteno sem lačen in veselim se že na mastni grižljaj.«

»Oh, tako sem še majhen, od mene ne boš imel dosti; počakaj še malo! Za mano pride drugi kozel, ta je mnogo večji in ti bo veliko bolj teknil.«

»Pa naj bo!« reče spak.

Čez nekaj časa pride na most srednji kozel; bil je precej večji, veselje ga je bilo pogledati. Tudi ta je hotel preko mosta.

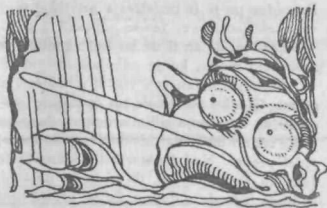
»Rakrak, rakrak!« je ropotalo v mostu.

»Kdo koraca po moji strehi?« zavpije spak.

»Jaz sem,« reče kozel, ki ni imel baš najlepšega glasu, jaz sem, srednji kozel; grem na planino, da se zdebelim.«

»Požrem te!« zarjove spak, »kajti pošteno sem lačen in veselim se že na mastni grižljaj.«

»Oh, nisem še dosti velik, od mene ne boš imel dosti; počakaj še malo! Za mano pride tretji kozel, ta je mnogo večji in ti bo veliko bolje teknil.«

»Pa naj bo!« reče spak.

Nato pride počasnih korakov veliki kozel in hoče preko mosta; tako velik in težak je bil, da se je most udajal pod njim in ves tresel pod njegovo težo.

»Rakrak, rakra!« je ropotalo v mostu.

»Kdo koraca po moji strehi!« zavpije spak.

»Jaz sem, veliki kozel,« mu odgovori tretji kozel, ki je imel grd, robat glas.

»Požrem te,« zarjove spak.

»To bomo šele videli!« pravi veliki kozel, stopi proti spaku in ga sune z rogovi v vodo nazaj, da ga ni bilo nikdar več na spregled.

Potem pa brž odkoraka dalje v gorovje na planino, kjer se sestane s svojimi brati. Na izvrstnih pašnikih so postali vsi trije veliki in debeli, tako debeli, da so komaj prišli spet domov. Če niso v dolini shujšali, so skoraj gotovo še danes tako debeli. To bo pečenka!

Iz mladih peres

Prispevki »Zvončkarjev«

PRVI SNEG

Tisto zimsko popoldne, ko je Janezek v gozdu nabiral suhljad, je burja podila po nebu goste, sive oblake, tako težke, da so butali ob trdni Krim. Vršala je skozi drevje in stresala razenj zadnje ostanke orumelega listja. Krokariji so letali nizko nad praznimi polji in zateglo krakali kra, kra...

Komaj je vlek el Janezek težko butaro domov. Njegova mati je uboga kajžarica, ki si ne more kupiti drv. In hud mraz je pred durmi. —

»Da bi vsaj kmalu zapadel sneg,« je mislil, »potem bi pa šel kar s sankami po drva...«

Nebo se je čisto prevleklo s sivo kopreno, burja je ponehaval a in na vasi je berač Tomažek razkladal, da diši po snegu...

Ponoči je začelo snežiti in ni prenehalo niti zjutraj, ko je Janezek koračil v šolo. Popoldne pa je iz podstrešja privlekel sani, vz el sekirico in vrv ter se odpravil v gozd. — »Pazi se, da se ti ne bo kaj zgodilo,« je zaskrbelo mater, ko je odhajal.

Veselo se je Janezek vračal z naloženimi sanmi. Gladko so drčale po opolz kem snegu in so kar same silile v dolino. Sneg pa je še vedno naletaval, da je Janezek komaj videl predse. Nad Dragarjevim klancem je Janezku padlo na um, da bi sedel na sani, ki bi ga ponesle v dolino. Že so drčale sani

z Janezkom po strm em klancu navzdol. Vedno hitreje in hitreje. Janezek zavriška, da se dvigne jata vran in se krakajoč sprelatava nad gozdom. Tedaj pa nenadno zadenejo sani ob skalo, skrito v snegu, se obrnejo na levo stran in se z bliskovito naglico bližajo strmi škarpi... Vzklik groze pretrese gozd, nato tresk ob skale in zopet vse tiho... Le vrane še letajo in krakajo kra, kra... Z neba pa padajo mehke snežinke, kakor da bi hotele čimprej splesti bel mrtvaški prt.

Zalostno zvone zvonovi pri fari. Janezek jih ne sliši več. Mirno leži na odru, med svečami in cvetjem, in njegova mati plaka kraj njega. Na pokopališču pa zija črna jama in sneg pada vanjo, da pripravi Janezku mehko, toplo posteljico...

Anton Mauer

ZIMSKA

I.

Od sivega neba sneži, sneži.
V rezkem pišu mrzle burje
snežinka za snežinko hiti
na belo postlano vas...

II.

Po mestnem tlaku hodijo ljudje,
koraki so jim trudni, negotovi,
s skrbjo na blelih licih beže
skozi burjo, sneg in mraz...

III.

Po spolzki gazi šepa berač,
betežen, skoraj slep in glu h,
in si natihem, boječ e želi,
da bi sneg bil moka, kruh...

Ivan P. dobnikar